

OUDERE
DEURWAARDER (59)
EN JONGERE
DEURWAARDER (22)
IN GESPREK OVER
HET AMBT

Is het handig dat je jong bent of juist wat ouder, bij het uitoefenen van het vak van gerechtsdeurwaarder? En wat kun je van elkaar leren? Petra Ridder (22), kandidaat-gerechtsdeurwaarder bij Vurich uit Amsterdam en Lia Kamphuis (59), deurwaarder bij Kamphuis Menderink bv uit Almelo, zoeken elkaar op in het midden van het land, in een hotel langs de A1. Een geanimeerd gesprek van vrouw tot vrouw.

De keuze om deurwaarder te worden was voor Ridder een bewuste. “Ik wilde een beroep dat ik in één woord kon omschrijven.” Een bezoek van een deurwaarder aan haar mbo-opleiding juridische dienstverlening deed het balletje rollen. “Zijn verhaal sprak me aan; de inhoud, maar ook de actie. En iedere dag is anders.” Voor Kamphuis was het min of meer een toevalstreffer. “Ik werkte jarenlang bij een deurwaarderskantoor als kandidaat en dat beviel prima. Ik had niet de ambitie om door te groeien naar zelfstandige. Totdat in 2005 de deurwaarder overleed, 42 jaar jong. Als ik niets deed, zou het kantoor in elkaar klappen. Toen ben ik gerechtsdeurwaarder geworden. Het kwam op mijn pad, maar ik heb nooit spijt gehad van deze stap.”

MOOIE VAN HET VAK

Wat is er zo leuk aan het vak? Beide dames hoeven niet lang na te denken over een antwoord. “Het is juridisch interessant”, vindt Ridder. “Als deurwaarder ben je de specialist in executie- en beslagrecht, dus je kunt anderen helpen. En het is een heel inhoudelijk vak.” Kamphuis voegt toe: “Ik vind het echt het mooiste vak dat er is. Het is zo ontzettend veelzijdig. Het is echt kicken als je mensen die niet willen betalen, toch kunt laten betalen. Dat is geweldig. Wij zijn toch de motor van de economie; als wij er niet zijn, ligt de economie op zijn gat.” Ook Ridder ziet dat zo: “Wij dragen bij aan rechtvaardigheid.”

Ridder is met haar jeugdige leeftijd, lange blonde haren én motor een opvallende verschijning aan de deur. Heeft zij daar last van, of juist niet? “Ik denk dat het juist een voordeel is. Mensen zien me niet als deurwaarder. Ze zijn aardiger tegen me, zien me niet als boeman. Maar soms nemen ze me daarom niet serieus, dan verandert mijn toon direct. Ik kom daar tenslotte niet voor niets. Je hebt als schuldenaar iets niet, of juist te veel, gedaan. Dit is het gevolg. Dan ben ik heel duidelijk en gelukkig accepteren ze meestal wel wat er moet gebeuren.”

ERVARING OPDOEN

Kamphuis vindt het werk juist makkelijker naarmate ze ouder wordt. “Toen ik jong was, accepteerden ze in het oosten nog niet veel van vrouwen. Ze vroegen aan de balie of de telefoon vaak naar mijn baas. In Den Haag, waar ik later een tijd heb gewerkt, was dat al anders. Daarnaast doe je natuurlijk ervaring op met de jaren. Dan weet je: zo doen we het, punt.”

Ridder erkent dat ze die ervaring soms wel mist. “Elke situatie is nieuw. Soms ben je zo onder de indruk van de situatie, dan moet je tegelijkertijd ook nog goed je vak uitoefenen. Ik denk dat dat met meer ervaring makkelijker wordt.” Ze geeft als voorbeeld de eerste keer dat ze beslag legde op een auto. “Toen ik weer op kantoor kwam, bedacht ik dat ik niet had gevraagd of daar al eerder beslag op was gelegd. Jammer, nu moest ik de debiteur nog eens opbellen. Geen probleem gelukkig, maar de volgende keer zal ik dat niet meer vergeten.” Van oudere collega’s kijkt Ridder het vak graag ‘af’. “Vooral mijn werkgever is zo slim en scherp. En zijn manier van communiceren bewonder ik. Zo wil ik ook worden.”

PAMPEREN

Kamphuis ziet dat het vak de afgelopen dertig jaar veranderd is. “Dat begint al bij de opleiding; die is veel zoetsappiger geworden en minder vakinhoudelijk. Ik vind het soms wat te veel ‘gepamper’ van de debiteuren. Vroeger was het zo: als je iets verkeerd doet, moet je op de blaren zitten. Maar tegenwoordig staan er gelijk vijf hulpverleners om de debiteur heen. Natuurlijk wil ik niet aan iedere deur ruzie. Maar wij zijn er wel om te incasseren.”

Hoewel Ridder dus een ‘zoetsappige’ opleiding achter de rug heeft, is zij het volmondig met Kamphuis eens. “Bij ons kantoor stellen we ons ook ambtelijk op. Wij doen niet aan gepamper. Soms verwachten mensen dat wel aan de deur en dan is de schok weleens groot.” Die instelling heeft dus niet met leeftijd te maken, maar meer met cultuur van het kantoor. “En met karakter”, zegt Ridder. “Ik zag het ook bij de docenten tijdens mijn studie. De ene deed veel meer aan sociaal incasseren dan de ander. Maar op zich is diversiteit wel goed; je kunt zelf invulling geven aan het ambt.”

Wat volgens Kamphuis ook veranderd is, is de krapte op de markt. “Toen ik begon lag de competentiegrens op 500 gulden, nu is dat 25.000 euro. Advocaten verlaagden zich toen niet naar dat sprokkelwerk, maar pakken nu ook alles aan. We vissen allemaal in dezelfde vijver. Daar komen de hoge griffiekosten bij en het feit dat er bij schuldenaren minder spek op de botten zit, dus er valt minder te halen. Daardoor heeft niet elke deurwaarder het even makkelijk.” Daar komt nog de ‘onzin van alle regeltjes’ bij, zoals Kamphuis dat verwoordt. “Alles is vastgelegd en dichtgetimmerd. Ik besteed zoveel tijd aan geleuter,

dat doet afbreuk aan het werk.” In het verlengde daarvan ligt de groei van het aantal tuchtklachten. “Sommige klachten zijn echt onzinnig, maar daar moet je toch serieus op ingaan. Als iemand vroeger boos was, dan praatte je dat uit. Tegenwoordig stapt iemand gelijk naar de tuchtrechter.”

ANDERE MORAAAL

Een belangrijk verschil met vroeger ziet Kamphuis dan ook in de moraal. “Vroeger gingen mensen toch echt minder snel door het lint, ze hadden meer fatsoen. Ze hebben tegenwoordig een korter lontje.” Met echte agressie heeft Kamphuis niet vaak te maken. “Ik leg uit dat ik buiten het geschil sta en slechts een tussenpersoon ben. En ik zeg vaak: als ik het niet oplos, komt er een ander en die is lang niet zo aardig! Dan lachen ze en dat breekt het ijs.” Ridder reageert gelijk: “Oh, dat is een goede om te onthouden. Ik heb gelukkig ook nog weinig agressie meegemaakt.” Maar het andere uiterste komt ook voor. Kamphuis kreeg onlangs een doos kroketten bezorgd van een dankbare debiteur. “Uit dank dat ik de zaak goed had afgehandeld.”

En wat vindt Kamphuis dan van de digitalisering? “Oh, dat is absoluut een vooruitgang”, roept ze uit. “Vroeger moesten we elk exploit uitschrijven op een typemachine.” “Goh, dat kan ik me toch niet voorstellen,

zeg”, aldus Ridder. “En ik vind het zo handig dat ik onderweg even iets kan checken op mijn smartphone”, voegt Kamphuis toe. “En de navigatie, dat scheelt ons ook zoveel tijd onderweg.”

IN DE PRAKTIJK

Ridder komt er nu achter dat je niet alles tijdens de opleiding leert. “Wanneer zeg je ‘Nog een prettige dag verder’? Altijd, dus ook als je net een woning hebt ontruimd? Dat zijn van die zaken die je pas in de praktijk leert.” Voor Kamphuis hangt dat af van hoe ze zelf behandeld wordt. “Iemand die onbeschoft is, wens ik geen prettige dag. En wat denk je van plasadressen?”, zegt Kamphuis. “Ik had me van tevoren niet gerealiseerd dat je die nodig hebt. Ik ken alle McDonalds en Intratuinen in de buurt, want je vraagt niet even bij een debiteur of je naar het toilet mag gaan.” Ook dat herkent Ridder.

MEER DAN LEEFTIJD

Uit het gesprek tussen Ridder en Kamphuis blijkt wel dat leeftijd alleen niet bepalend is voor hoe je je beroep uitoefent. “Ik heb het idee dat wij er ondanks het leeftijdsverschil wel hetzelfde instaan. We hebben dezelfde visie op het beroep, dan maakt leeftijd niet uit”, zegt Ridder. Kamphuis beaamt dat: “Dat komt misschien ook omdat we allebei vrouw zijn. En verder is je karakter toch wel heel bepalend voor hoe je het werk doet.”

